

Sygn. akt X Ka 384/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – SSO Grażyna Puchalska

Sędziowie: SO Katarzyna Wróblewska

SR (del) Małgorzata Demianiuk – Dzik (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Michał Zborowski

przy udziale Prokuratora Jolanty Pydyniak, Wiesława Kwiatkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014r.

sprawy B. K. (1), Z. K. (1) oraz P. Z.

oskarżonych z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i z art. 276 kk w zw. z art. 11 §1 kk w zw. z art. 12 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego B. K. (1), obrońcę oskarżonego Z. K. (1) oraz obrońcę oskarżonego P. Z. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 listopada 2013 roku sygn. akt IIK 578/09

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. K. (1) oraz Z. K. (1) w ten sposób, że:

- z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania oskarżonego B. K. (1) w pkt I części dyspozytywnej wyroku, oraz z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania oskarżonego Z. K. (1) w pkt IV, V i VI części dyspozytywnej wyroku eliminuje art. 21 § 2 kk;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu B. K. (1) w pkt III części dyspozytywnej wyroku oraz z opisu czynu przypisanego oskarżonemu Z. K. (1) w pkt VI części dyspozytywnej wyroku eliminuje jako osobę współsprawcy P. Z., a nadto z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania oskarżonego B. K. (1) za czyn z pkt III eliminuje art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych B. K. (1) i Z. K. (1) utrzymuje w mocy,

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. Z. w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej oraz warunkowym zawieszeniu jej wykonania zawarte w pkt XXIV i XXIX;

- na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu P. Z. w pkt XVI i XVIII zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu P. Z. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;

- za podstawę orzeczenia w pkt XXXIV zaskarżonego wyroku przyjmuje art. 44 § 6 kk;

IV. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. Z. w pkt XVII i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

V. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. Z. utrzymuje w mocy;

VI. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych B. K. (1), Z. K. (1), P. Z. opłatę w kwocie po 300 (trzysta) złotych oraz obciąża ich pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. Z. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu Z. K. (1) w instancji odwoławczej.

Sygn. akt X Ka 384/14

UZASADNIENIE

B. K. (1) i Z. K. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 3 do 10 lipca 2000r. w W., czynem ciągłym, działając wspólnie i w porozumieniu z M. G., I. W., M. B. (poprzednio M.) oraz M. W. przy czym M. G. będąc zobowiązanym do zachowania w tajemnicy informacji, z którymi zapoznał się w związku z pracą w I Oddziale Banku (...) S.A., a nadto przy pomocy P. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie podrobionych dokumentów, doprowadzili (...) I Oddział w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 341.014, 25 zł, polegającego na przekazaniu tejże sumy bez tytułu prawnego na założone w oparciu o cudze dokumenty tożsamości rachunki bankowe w innych bankach i tak:

- dla dokonania wyłudzenia:

- - w dniu 3.07.2000r. w Banku (...) S.A. Oddział w W., przy użyciu dowodu osobistego na nazwisko R. K. z wklejonym własnym zdjęciem, Z. K. (1) założył rachunek (...) o numerze (...),
- - w dniu 4.07.2000r. w Banku (...) S.A. I Oddział w W., przy użyciu dowodu osobistego na nazwisko M. T. z wklejonym własnym zdjęciem, Z. K. (1) założył rachunek (...) o numerze (...),
- - w dniu 4.07.2000r. w (...) Bank S.A. Oddział w W., przy użyciu dowodu osobistego na nazwisko J. K., Z. K. (1) założył rachunek (...) o numerze (...),
- w dniu 4.07.2000r. w Banku (...) S.A. I I Oddział w W., przy użyciu dowodu osobistego na nazwisko S. D. z wklejonym własnym zdjęciem, B. K. (1) założył rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy (...) o numerze (...),
- w dniu 4.07.2000r. w Banku (...) S.A. I Oddział w W., przy użyciu dowodu osobistego na nazwisko Z. K. (2) z wklejonym własnym zdjęciem, B. K. (1) założył rachunek (...) o numerze (...),

a następnie

- w oparciu o przekazane przez M. G., a objęte tajemnicą służbową informacje o stanie konta (...) Banku (...) w W. oraz dane o klientach tegoż banku (których dyspozycje płatnicze realizowane są przez Bank (...) w rachunku (...)) oraz wykorzystując jako wzory kserokopie oryginalnych poleceń przelewu klientów tegoż banku, M. M. (2) i I. W. współdziałając z innymi osobami podrobiły odcinki B i C dla 9 poleceń przelewów stanowiących fikcyjne dyspozycje firmy (...), (...), (...) i (...) zlecające przelew środków na wskazane wyżej rachunki bankowe w ten sposób, iż wypełniły je fałszywą treścią i opatrzyły podrobionymi przez M. M. (2) w porozumieniu z M. W. pieczętkami firmowymi zlecających, a tak podrobione dokumenty Z. K. (1) przekazał M. G. i w dniach od 4 do 7 lipca 2000r. M. G. usunął 9 oryginalnych poleceń przelewu pochodzących od klientów (...), którymi nie miał prawa rozporządzać, i po zastąpieniu

ich falszywkami wprowadził do komputerowego systemu księgowego Banku (...) S.A. fikcyjne dyspozycje płatnicze z podrobionych przelewów, a następnie przekazał sfałszowane polecenia przelewu do dalszej realizacji, co spowodowało bezpodstawne przekazanie przez (...) S.A.:

- do (...) II Oddział w W. w wykonaniu fałszywych poleceń przelewu z firmy (...) kwoty 43.178,04 zł i kwoty 15.856,19 zł oraz z firmy (...) kwoty 89.000 zł łącznie 148.034,23 zł, z której to sumy podający się za S. D. B. K. (1) w dniu 7.07.2000r. w formie dwóch wypłat gotówkowych pobrał 148.000 zł;
- do (...) I I Oddział w W. w wykonaniu polecenia przelewu z firmy (...) kwoty 41.005 zł i z firmy (...) kwoty 21.328,90 zł łącznie 62.333,90 zł, z której to sumy podający się za R. K. Z. K. (1) w dniach 7 i 10.07.2000r. pobrał w gotówce 62000 zł,
- do (...) I Oddział w W. w wykonaniu fałszywych poleceń przelewu z firmy (...) kwoty 20.000 zł, którą to sumę podający się za Z. K. (2) B. K. (1) wypłacił gotówką w dniu 7.07.2000r.,
- do (...) I Oddział w W. w wykonaniu fałszywych poleceń przelewu z firmy (...) kwoty 30.000 zł i z firmy (...) kwoty 25.754,22 zł, łącznie 55.754,22 zł, z której to sumy podający się za M. T. Z. K. (1) w dniach 7 i 10.07.2000r. pobrał gotówką łącznie 55.700 zł,
- do (...) Bank S.A. I Oddział w W. w wykonaniu fałszywego polecenia przelewu z firmy (...) kwoty 54.891,90 zł, z której to sumy podający się za J. K. Z. K. (1) pobrał gotówką 54.800 zł,

zaś B. K. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze powyżej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i art. 276 kk i w zw. z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w stosunku do Z. K. (1)

zaś w stosunku do B. K. (1) o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i art. 276 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

B. K. (1) i Z. K. (1) zostali oskarżeni również o to, że:

II. w okresie od 12 do 27 października 2000r. w W. działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu wraz z M. K. (1), M. B. (poprzednie nazwisko M.), M. W., A. S., J. J. oraz osobą o nieustalonej tożsamości, przy czym A. S. będąc zobowiązaną do zachowania w tajemnicy informacji, z którymi zapoznała się w związku z pracą w III Oddziale banku (...) S.A., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie podrobionych dokumentów doprowadzili (...) Bank S.A. III Oddział w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 545.000 zł, polegającego na przekazaniu tejże sumy bez tytułu prawnego na założone w oparciu o cudze dowody tożsamości rachunki bankowe w innych bankach i tak:

- dla dokonania wyłudzenia:

- w dniu 13.10.2000r. w banku (...) S.A. V Oddział w W., posługując się dowodem osobistym na nazwisko R. B., Z. K. (1) założył rachunek bieżący o numerze (...),
- w dniu 13.10.2000r. w (...) Banku (...) S.A. VIII Oddział w W., posługując się dowodem osobistym na nazwisko J. W., M. K. (1) założył rachunek oszczędnościowy o numerze (...)- (...),
- w dniu 12.10.2000r. w banku (...) S.A. XIII Oddział w W. osoba o nieustalonej tożsamości posługująca się dowodem osobistym na nazwisko J. S. założyła rachunek bieżący o numerze (...),

- a następnie w oparciu o przekazane, w tym za pośrednictwem J. J. przez A. S., a objęte tajemnicą służbową, informacje i kserokopie oryginalnych dokumentów dotyczące rachunków bankowych prowadzonych w III Oddziale

banku (...) –Bank S.A. dla spółki z o.o. (...) oraz Stowarzyszenia (...), M. M. (2) współdziałając z innymi osobami podrobiła 2 polecenia przelewu środków z rachunku Stowarzyszenia (...) oraz 1 z firmy (...) wraz z upoważnieniem do składania dyspozycji płatniczych do rachunku firmy (...) w ten sposób, że wypełniła je fałszywą treścią stanowiącą dyspozycję przelewu środków na wyżej wskazane rachunki J. W., J. S. i R. B. oraz opatrzyła wykonanymi w porozumieniu z M. W. fałszywymi pieczętkami firm (...) i (...), a w dniu 17.10.2000r. B. K. (1) i mężczyzna o nieustalonej tożsamości w siedzibie III Oddziału (...) Bank S.A. złożyli podrobione polecenia przelewu do realizacji, zaś bank w wykonaniu fałszywych dyspozycji przekazał:

- do banku (...) S.A. V Oddział w W., w wykonaniu fałszywego polecenia przelewu z rachunku firmy (...), kwotę 193.000 zł, z której to sumy podający się za R. B. Z. K. (1) w dniu 18.10.2000r. pobrał gotówką 190.000 zł,
- do banku (...) S.A. VIII Oddział w W., w wykonaniu fałszywego polecenia przelewu z rachunku Stowarzyszenia „Klub (...), kwotę 197.000 zł, z której to sumy podający się za J. W. M. K. (1) w dniach 18 i 27.10.2000r. odebrał w gotówce kwotę 196.500 zł,
- do banku (...) S.A. XIII Oddział w W., w wykonaniu fałszywego polecenia przelewu z rachunku Stowarzyszenia (...), na kwotę 155.000 zł, którą w dniach 18 i 27.10.2000r. nieznana osoba pobrała w gotówce,

zaś B. K. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze powyżej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w stosunku do Z. K. (1)

zaś w stosunku do B. K. (1) o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

B. K. (1), Z. K. (1) oraz P. Z. zostali oskarżeni o to, że:

III. w miesiącu lipcu i w dniu 1 sierpnia 2001r. w W. działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (poprzednie nazwisko M.), M. W. i M. K. (2), przy czym P. Z. będąc zobowiązanym do zachowania w tajemnicy informacji, z którymi zapoznał się w związku z pracą w IX Oddziale Banku (...) S.A., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy użyciu podrobionych dokumentów usiłowali doprowadzić Bank (...) S.A. IX Oddział w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 986.500 zł polegającego na przelaniu tejże sumy bez tytułu prawnego na założony na podstawie fałszywych dokumentów rachunek banku (...) S.A. w W. i w tym celu:

- w dniu 30 lipca 2001r. w siedzibie filii II Oddziału (...) Banku (...) S.A. w W., posługując się podrobionymi dokumentami firmy: (...) Wytwórnia (...) oraz dowodem osobistym na nazwisko P. S. z wklejonym własnym zdjęciem, B. K. (1) założył rachunek bankowy nr (...) - (...),

a następnie w oparciu o przekazane przez P. Z. a objęte tajemnicą służbową informacje i kopie dokumentów dotyczące prowadzonego w IX Oddziale Banku (...) rachunku bankowego (...), przy użyciu wykonanych przez M. M. (2) we współdziałaniu z M. W. pieczętek oraz podrobionego papieru firmowego Akademii, podrobili dyspozycję likwidacji lokaty terminowej, upoważnienie do składania dyspozycji płatniczych oraz polecenie przelewu środków z rachunku Uczelni, które wypełniono fałszywą treścią stanowiącą zlecenie przelewu kwoty 986.500 zł na wyżej wskazane konto firmy (...) w II Oddziale (...) S.A. w W., a w dniu 1 sierpnia 2001r, posługując się cudzym dowodem osobistym na nazwisko A. W. z wklejoną własną fotografią, M. K. (1) w siedzibie Banku (...) S.A. IX Oddział w W. złożył tak podrobione dokumenty do realizacji, lecz do przelewu pieniędzy nie doszło wobec ujawnienia fałszerstwa przez pracowników banku

zaś B. K. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze powyżej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 11 § 1 kk w stosunku do Z. K. (1)

zaś w stosunku do B. K. (1) o czyn art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk,

zaś w stosunku do P. Z. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz z art. 266 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 1 kk

nadto P. Z. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie do dnia 10 lipca 2000r. w W. udzielił pomocy B. K. (1) i innym osobom w wyłudzeniu w kwocie 341.014 zł na szkodę Banku (...) I Oddział w W. w ten sposób, iż udzielił sprawcom szczegółowych informacji o procedurach bankowych związanych z dokonywaniem wpłat, zakładaniem rachunków bankowych oraz weryfikacji dokumentów przedstawionych przez klientów banku, wskazał jako najbezpieczniejsze dla odbioru wyłudzonych sum I i II Oddział (...), którego był pracownikiem, a nadto zapewnił, iż ostrzeże sprawców w wypadku ujawnienia przestępstwa przed odbiorem gotówki, uzyskując w zamian za udzieloną pomoc kwotę 10.000 zł

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk

P. Z. został również oskarżony o to, że:

V. w okresie od 5 do 12 października 2000r. w W., pełniąc funkcję Naczelnika Wydziału w Banku (...) S.A. I I Oddział w W., nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku zweryfikowania prawidłowości dokumentów przedstawionych podczas zakładania rachunku bankowego o numerze (...) dla (...) sp. z o.o., a następnie pomimo zastrzeżeń i wątpliwości zgłaszanych przez pracownicę mającą bezpośredni kontakt z klientem – mężczyzną podającym się za W. B., nie sprawdził prawidłowości przelewu dokonanego w dniu 11.10.2000r. z rachunku (...) sp. z o.o. o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank (...) S.A. na rachunek tej spółki w Banku (...) S.A. I I Oddział w W. w kwocie 1.500.000 zł i polecił dokonanie w dniu 11.10.2000r. wypłaty 100.000 zł, która to kwota została wypłacona, oraz przygotowanie do wypłaty 400.000 zł na dzień 12.10.2000r. i zrealizowanie przelewu w kwocie 600.000 zł, przy czym z uwagi na interwencję innych pracowników banku do realizacji tych dwóch operacji nie doszło, przez co działając przestępstwem ciągłym wyrządził oraz usiłował wyrządzić w mieniu (...) szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie 1.100.000 zł

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 kk i § 3 kk i art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

a nadto P. Z. został oskarżony o to, że:

VI. przed dniem 18 września 2001r. w miejscowości K. k. W. posiadał bez zezwolenia broń palną w postaci pistoletu gazowego (...) model 225 wraz z amunicją

to jest o czyn z art. 263 § 2 kk

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 20 listopada 2013r. w sprawie sygn. akt IIK 578/09:

w pkt I oskarżonego B. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

w zw. z art. 12 kk skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt II oskarżonego B. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku określonego w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt III oskarżonego B. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku określonego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt IV oskarżonego Z. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku określonego w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt V oskarżonego Z. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku określonego w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt VI oskarżonego Z. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku określonego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt XV oskarżonego P. Z. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku;

w pkt XVI oskarżonego P. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że działał on w nieustalonym okresie nie później niż do dnia 10 lipca 2000 roku i tak opisany czyn zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku określonego w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt XVII oskarżonego P. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 296 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 296 § 1 kk w zw. z art. 12 kk skazał go, zaś na podstawie art. 296 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

w pkt XVIII oskarżonego P. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku przy czym ustalił iż broń oskarżony posiadał w dniu 18 września 2001 roku i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 kk skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt XIX na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wobec **oskarżonego B. K. (1)** w punktach od I do III części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt XX na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wobec **oskarżonego Z. K. (1)** w punktach od IV do VI części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt XXIV na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wobec **oskarżonego P. Z.** w punktach od XVI do XVIII części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

w pkt XXIX na podstawie art. 89 § 1 kk, art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w stosunku do **oskarżonego P. Z.** w punkcie XXIV części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 5 (pięciu);

w pkt XXX na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **B. K. (1)** w pkt XIX części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył temu oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 18 września 2001 roku do dnia 17 czerwca 2002 roku ustalając, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

w pkt XXXII na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. Z. kwotę 2.604 (dwa tysiące sześćset cztery) złote plus VAT tytułem obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu Z. K. (1);

w pkt XXXIV na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci pistoletu gazowego (...) mod.225,9 mm nr EOW 86000 oraz 9 sztuk naboji do pistoletu gazowego zatrzymanych podczas przeszukania budynku mieszkalnego w K. przy ul. (...) u P. Z. w dniu 18 września 2001r.;

w pkt XXXV na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych w całości i określił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi w całości Skarb Państwa.

Apelacje w niniejszej sprawie złożyli obrońca oskarżonego Z. K. (1), obrońca oskarżonego P. Z. oraz oskarżony B. K. (1).

Obrońca oskarżonego Z. K. (1) zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w pkt IV, V, VI i XX w całości na korzyść oskarżonego zarzucając wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania mogących mieć wpływ na wynik sprawy tj:

- naruszenie art. 4 kpk i 5 § 2 kpk polegające na tym, że dokonano ustaleń co do winy oskarżonego jedynie na podstawie dowodów obciążających z pominięciem dowodów świadczących na jego korzyść, a ponadto nie rozstrzygnięto występujących w sprawie wątpliwości zgodnie z zasadą in dubio pro reo, co mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia;

- naruszenie art. 410 w zw. z art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że wyjaśnienia B. K. (1), w których przyznał się do wzięcia udziału w przestępstwie na szkodę wymienionych w wyroku palcówek bankowych oraz wskazał na osoby pozostałych współsprawców uznać należy za wiarygodne, pomimo, że oskarżony B. K. (1) obciążając pozostałych oskarżonych umniejszał swoją rolę w przestępstwie, a nadto wyjaśnienia oskarżonego są niespójne, nielogiczne i wzajemnie się wykluczają oraz przeczą wyjaśnieniem oskarżonego Z. K. (1), co mogło mieć wpływ na wynik sprawy;

- naruszenie art. 410 w zw. z art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że zeznania A. S. zasługują na wiarę w zakresie, w jakim korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego B. K. (1), pomimo braku podstaw do takiego uznania, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy;

- naruszenie art. 410 w zw. z art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że wyjaśnienia oskarżonego Z. K. (1) nie zasługują na wiarę w zakresie, w jakim zaprzeczał on swojemu udziałowi w wyłudzeniu kwot pieniężnych na szkodę przedmiotowych banków, pomimo braku podstaw do takiego uznania, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy;

- naruszenie art. 424 § 1 kpk poprzez nienależyte sporządzenie uzasadnienia i lakoniczne wykazanie w oparciu o co Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Z. K. (1), jednocześnie w całości obdarzając wiarą opinię biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Nadto na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrońca zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że Z. K. (1) wraz z innymi współoskarżonymi dokonał oszustwa na szkodę wymienionych w akcie oskarżenia placówek banków, a jego działanie było podporządkowane realizacji wspólnego planu inkryminowanego przedsięwzięcia, pomimo braku podstaw dla takiego uznania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego Z. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji. Na rozprawie apelacyjnej obrońca sprecyzował, że alternatywnie wnosi o uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego P. Z. zaskarżył wyrok w części co do pkt XVI, XVII, XVIII, XXIV, XXIX i na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 kpk wyrokowi temu zarzucił mająca wpływ na jego treść obrazę przepisów prawa procesowego tj.

1. art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk oraz art. 424 § 1 kpk przez dowolną, niepogłębioną, nieuzasadnioną i rozstrzygającą wątpliwości na niekorzyść oskarżonego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego wyrażającą się w przyjęciu, że:

a/ przekazane przez P. B. i Z. K. (1) informacje związane z procedurami bankowymi umożliwiły im dokonanie opisanego w pkt IV aktu oskarżenia występku, podczas, gdy z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że poza B. K. (1) pozostali współoskarżeni w ogóle nie kojarzyli oskarżonego, jako osoby, która miała brać udział w tym przestępstwie, a nadto, że niezbędna do popełnienia przestępstwa wiedza mogła pochodzić wprost od pracowników Banku (...) tj. I. W. oraz M. G., którzy przyznali się do popełnienia z wyżej wskazanymi, przedmiotowego czynu zabronionego;

b/ zeznania świadka B. P. oraz E. F. oraz zabezpieczona w sprawie dokumentacja mogą stanowić podstawę przypisania P. Z. odpowiedzialności z tytułu zarzucanego w pkt V aktu oskarżenia czynu zabronionego, podczas gdy prawidłowa analiza rzeczowego materiału dowodowego, w korelacji przede wszystkim z wyjaśnieniami oskarżonego prowadzą do przeciwnego wniosku, nie dając tym samym podstawy do przyjęcia, że oskarżony miał świadomość, iż złożone przez osobę podającą się za W. B., dyspozycje przelewu środków z banku (...) S.A. na rachunek (...) S. A. są fałszywe i służą do ich wyłudzenia – i w konsekwencji, że usiłował wyrządził Bankowi (...) S.A. szkodę wielkiej wartości;

c/ w zakresie zarzucanego oskarżonemu w pkt V aktu oskarżenia czynu zabronionego, w oparciu o zeznania świadków B. P. oraz E. F. należy przyjąć, iż oskarżony nie dopełnił cięższych na nim obowiązków służbowych, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, w tym przede wszystkim zakresu obowiązków P. Z. podjętych przez niego działań zmierzających do weryfikacji transakcji a także ustaleń w zakresie jego umiejętności w przedmiocie wykrywania możliwych działań przestępczych innych osób, nie pozwalają na poczynienie powyższej konstatacji

2. art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk oraz art. 410 kpk wyrażającą się w braku inicjatywy dowodowej Sądu w przedmiocie weryfikacji supozycji oskarżonego w przedmiocie zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia czynu zabronionego, w tym zaniechanie:

a/ przesłuchania właściwych pracowników banku (...) S.A., z którymi w celu dokonania weryfikacji transakcji dokonywanej na rzecz spółki (...) S.A. miał kontaktować się P. Z., B. P. oraz E. F., podczas gdy ustalenie powyższych okoliczności miało istotne znaczenie w zakresie prawidłowej oceny zachowania oskarżonego, a ich pominięcie w toku postępowania Sądowego, nie pozostało bez wpływu na treść przedmiotowego rozstrzygnięcia;

b/ przesłuchania świadka – radcy prawnego zatrudnionego w siedzibie Banku (...) – do którego obowiązków należała ostateczna weryfikacja dokumentacji stanowiącej przedmiot przelewu środków z banku (...) S.A. na rachunek (...) S.A., który to zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, nie zgłaszał w jej zakresie żadnych wątpliwości.

Nadto na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 3 kpk obrońca oskarżonego P. Z. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w niedostatecznej ocenie stopnia szkodliwości społecznej zarzucanego oskarżonemu w pkt VI aktu oskarżenia czynu zabronionego i w konsekwencji przyjęciu że nie była ona znikoma, a zatem uzasadniała przyjęcie, że P. Z. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 263 § 2 kk podczas, gdy z prawidłowo ustalonego w tym zakresie przez Sąd i opierającego się wyłącznie o wyjaśnienia oskarżonego, który sam ujawnił fakt posiadania broni- stanu faktycznego sprawy wynika, że oskarżony był jedynie posiadaczem zależnym pistoletu gazowego (...) wraz z amunicją, a nadto, że nie miał świadomości, iż krótkotrwale przechowywanie cudzej broni jest przestępstwem – co nie powinno pozostawać bez wpływu na ocenę przedmiotowego znamienia czynu zabronionego, której, jak wynika z treści skarżonego rozstrzygnięcia, Sąd w ogóle nie dokonał.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę rozstrzygnięcia Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzutów wskazanych w pkt IV, V części wstępnej wyroku, w zakresie zaś czynu wskazanego w pkt VI o zmianę wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk bądź względnie przy przyjęciu, że P. Z. pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu zabronionego, wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie na wypadek dostrzeżenia potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony B. K. (1) wywiódł osobistą apelację zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił niewspółmierność kary spowodowaną odłączeniem sprawy IIK 578/09 do rozpatrzenia w odrębnym postępowaniu od sprawy prowadzonej przez Sąd, czego wynikiem było otrzymanie przez niego dwóch wyroków kary pozbawienia wolności, podczas, gdy orzeczenie wydane przed jednym Sądem prawdopodobnie skutkowałoby mniejszym wyrokiem. Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenie kary łagodniejszej lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy oskarżonego Z. K. (1) i oskarżonego B. K. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie. Apelacja zaś obrońcy oskarżonego P. Z. częściowo okazała się skuteczna, a mianowicie w takim zakresie, iż doprowadziła do uchylenia orzeczenia skazującego oskarżonego za czyn z pkt V części wstępnej wyroku.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego Z. K. (1) Sąd Odwoławczy nie podzielił żadnego z argumentów w niej podniesionych i z tej racji wyrok w zaskarżonej części, w stosunku do oskarżonego Z. K. (1) w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów należało utrzymać w mocy, przy czym, nieznaczącej korekty wymagała kwalifikacja prawna czynów opisanych w pkt IV, V (w tym przypadku również opis czynu) i VI części dyspozytywnej wyroku, do czego Sąd szczegółowo odniesie się w dalszej części uzasadnienia.

Należy stwierdzić, że apelacja obrońcy oskarżonego Z. K. (1) stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji, a podniesione w niej zarzuty nie mogły stanowić podstawy wzruszenia zaskarżonego wyroku wydanego w stosunku do tego oskarżonego. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd meriti procedując w niniejszej sprawie odnośnie oskarżonego Z. K. (1) nie naruszył dyspozycji art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk, 410 kpk i art. 424 kpk.

Nie można skutecznie zarzucać obrazy art. 4 kpk, ponieważ jest to norma o charakterze ogólnym. Przedmiotem uchybień zarzuconych w apelacji mogą być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności, w określonej sytuacji procesowej. Autor apelacji w sporządzonym przez siebie środku odwoławczym dokonał własnej oceny materiału dowodowego. Skarżący ma oczywiście prawo do dokonania takiej oceny, jednakże nie zmienia to faktu, że wydany przez Sąd Rejonowy wyrok w stosunku do oskarżonego Z. K. (1) w pełni korzysta z ochrony, jaką daje rozstrzygnięciu art. 7 kpk, a przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów nie ma charakteru dowolnej. Podkreślić należy (na co wskazuje od wielu lat orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych), że zarzut naruszenia art. 7 kpk poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej oceny dowodów wymaga wykazania przez skarżącego, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że: rzeczywiście sąd pominął dowody istotne (czyli nie jakiegokolwiek, ale istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, włączył do podstawy ustaleń dowody nie ujawnione, uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, bądź też uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia. Tego rodzaju uchybień autor apelacji nie wykazał, co powoduje, iż, jak już wspomniano, apelacja winna być potraktowana w kategoriach polemiki. Przepis art. 7 kpk formułuje zasadę swobodnej oceny dowodów. Przyjęta w Kodeksie postępowania karnego zasada swobodnej oceny dowodów nie oznacza dowolności tej oceny. Jest to ocena, która uwzględniać musi kryteria obiektywne (logika, wiedza, doświadczenie życiowe) i która podlega kontroli procesowej w trybie odwoławczym, a organ w uzasadnieniu decyzji procesowej musi wyjaśnić swe stanowisko.

Sąd pierwszej instancji wydając wyrok w niniejszej sprawie w stosunku do oskarżonego Z. K. (1) nie przekroczył granic zasady swobodnej oceny dowodów, a sporządzone w tym zakresie uzasadnienie wyroku odpowiada dyspozycji art. 424 kpk, choć niekiedy rzeczywiście sformułowania Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu wydają się dość lakoniczne. To jednak nie uniemożliwia Sądowi Odwoławczemu dokonania prawidłowej kontroli wyroku wydanego w stosunku do oskarżonego Z. K. (1). Uzasadnienie Sądu w szczególności zawiera wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione, jak również wskazanie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. To, że skarżący nie podziela zaprezentowanej w uzasadnieniu wyroku oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych jeszcze nie daje podstaw do formułowania zarzutu obrazy art. 424 kpk. Dla porządku stwierdzić również należy, że obraza art. 424 § 1 kpk nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku.

Za chybiony i świadczący o niewłaściwym rozumieniu przez skarżącego istoty zasady określonej w art. 5 § 2 kpk należy uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji powołanego przepisu. Nie może być mowy o zasadności tego zarzutu, ponieważ w myśl utrwalonych w orzecznictwie poglądów zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo nie może być uznany za zasadny, gdy podnoszone są wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych (względnie co do sposobu interpretacji prawa). Do oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 kpk nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w środku odwoławczym, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwość, co do treści ustaleń faktycznych i, wobec braku możliwości jej usunięcia, rozstrzygnął ją na korzyść oskarżonego. Ewentualne zastrzeżenia co do wiarygodności dowodów można podnieść jedynie w ramach zarzutu opartego o naruszenie przepisu art. 7 kpk, a nie art. 5 § 2 kpk (por. postanowienie SN z 13.05.2002 r., V

KKN 90/01, Legalis; wyrok SN z 05.04.2000 r., III KKN 60/98, niepubl.). Sytuacja równoznaczna z "nie dającymi się usunąć wątpliwościami" jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami dokonanymi przez stronę procesową. Właściwe rozumienie zasady rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego prowadzi do wniosku, iż fakt istnienia w sprawie sprzecznych ze sobą dowodów, w szczególności osobowych, sam w sobie nie daje podstaw do odwoływania się do zasady *in dubio pro reo*.

Skarżący w znaczącej części apelacji posługuje się ogólnikami, które stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego i tak naprawdę trudno wywnioskować, jakie konkretnie zarzuty stawiane są rozstrzygnięciu Sądu I instancji. Świadczy o tym chociażby użyty już na wstępie uzasadnienia apelacji zwrot, w którym obrońca wskazuje na naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady obiektywizmu i domniemania niewinności poprzez przyjęcie, że oskarżony „dopuścił się popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów pomimo, że zeznania świadków i wyjaśnienia pozostałych oskarżonych nie są spójne, wielokrotnie wzajemnie się wykluczają, jednocześnie podważając wcześniej zajęte stanowisko. Skarżący w żadnej sposób nie wskazuje - również w uzasadnieniu apelacji - nie tylko, jakich konkretnie dowodów to dotyczy, ale także, na czym miałyby polegać owa niespójność, wzajemne wykluczanie się zeznań świadków i wyjaśnień współoskarżonych, którym Sąd I instancji dał wiarę. Tymczasem, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowody z zeznań świadków i wyjaśnień współoskarżonych, które stanowiły podstawę przyjęcia, że oskarżony Z. K. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Na rolę oskarżonego w zakresie pierwszego z przypisanych mu przestępstw popełnionego na szkodę Banku (...) wskazują nie tylko wyjaśnienia B. K. (3), ale także, co podkreślił Sąd Rejonowy, spójne z nimi wyjaśnienia I. W., M. G., M. M. (2) i M. W.. Wbrew również twierdzeniom skarżącego, z wyjaśnień I. W. nie wynika wyłącznie, jakoby rola oskarżonego Z. K. (1) polegała tylko na wyborze banku, w którym miały zostać bezpiecznie odebrane pieniądze, ale także na czynnym organizowaniu całego przedsięwzięcia polegającego na wyłudzeniu pieniędzy z Banku (...), w tym ustalaniu sposobu dokonania wyłudzenia (etapu dokonania podmiany przelewów), przekonaniu M. G. do wzięcia udziału w przestępstwie, założeniu kont, na które miały zostać przelane pieniądze z (...), przekazywaniu podrobionych poleceń przelewów M. G., a także odbiorze tych środków finansowych oraz ich podziale między osoby uczestniczące w przestępstwie. W tym zakresie zeznania świadka I. W. korelują z dowodami w postaci dokumentów – umów na otwarcie rachunków oszczędnościowych na dane R. K., J. K. i M. T. oraz dowodów wypłat pieniędzy z tych kont przelanych uprzednio przez (...) na podstawie sfałszowanych poleceń przelewu. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów, podpisy na tych dokumentach zostały nakreślone przez Z. K. (1). Zeznania świadków I. W. oraz M. G. korelują również z innymi dowodami w postaci protokołów okazania osoby Z. K. (1) świadkom K. T. i B. P., które rozpoznały oskarżonego jako osobę zakładającą konto na dane R. K.. Na rolę oskarżonego wskazują również, jak słusznie podkreślił Sąd I instancji, wyjaśnienia M. B. (poprzednio M.), która podała, że podrabiała polecenia przelewów na polecenie braci K.. W końcu podkreślić należy, że do udziału w tym przestępstwie przyznał się również sam oskarżony składając po raz pierwszy wyjaśnienia w sprawie, wskazując jednak, że jego udział „był bardziej merytoryczny” bez rozwinięcia co według niego to oznacza (k. 1521). W tej sytuacji oparcie się przez Sąd na dowodach, które ocenione w sposób logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym i odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, jako sprzecznym z tymi dowodami, nie stanowi naruszenia swobodnej oceny dowodów, a tym samym zarzut naruszenia art. 7 kpk jest całkowicie nietrafny. Podobnie pod ochroną art. 7kpk pozostaje dokonana przez Sąd ocena dowodów w zakresie sprawstwa oskarżonego Z. K. (1) odnośnie czynu polegającego na wyłudzeniu pieniędzy z (...) Banku. Wyjaśnienia oskarżonego B. K. (1) korelują w pełni z zeznaniami świadka A. S., która w sposób szczegółowy i logiczny wyjaśniała na temat swojego udziału w przestępstwie polegającym na wyłudzeniu pieniędzy z (...) Banku. A. S. w sposób stanowczy i logiczny wyjaśniała również o roli oskarżonego Z. K. (1) w tym przestępstwie w jej znanym zakresie. Wskazała na oskarżonego K. jako tego, który namawiał ją wraz z J. J. do wzięcia udziału w przestępstwie. Oskarżonemu Z. K. (1) przekazywała dokumenty w tym także za pośrednictwem J. J.. Oskarżony następnie zawiózł ją do mieszkania na W., gdzie sprawdzała poprawność pieczętek mających służyć do podrobienia poleceń przelewu oraz jemu przekazywała telefonicznie informację o stanie kont firmy (...), a także wskazała na jego obecność przy przekazywaniu jej pieniędzy za udział w przestępstwie. A. S. nie знаła oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, ich znajomość nawiązała się właśnie w związku z jej udziałem w wyłudzeniu na szkodę (...) Banku. Nie miała ona żadnego motywu, aby pomawiać oskarżonego Z. K. (1) i przypisywać mu czynności i rolę w popełnionym

przestępstwie, których w rzeczywistości by się nie dopuścił. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zeznania A. S. poddają się weryfikacji i nie podważają ich zeznania bądź wyjaśnienia, jak to określił w apelacji obrońca, „innych uczestników” bez sprecyzowania jednak, jakie osoby ma na myśli. Pieniądze wyludzone z (...) Banku zostały przelane m.in. na konto w (...) S.A. V Oddział w W. założonego na nazwisko R. B.. Z opinii biegłego grafologa, co prawidłowo ustalił Sąd I instancji, wynika, że podpisy na umowie, jak również na dowodzie wypłaty z tego rachunku kwoty 190000 zł zostały nakreślone przez oskarżonego Z. K. (1). Inne konto, na które zostały przelane pieniądze z (...) Banku w wyniku zrealizowania fałszywego przelewu zostało założone przez J. W.. Jak wskazują zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonych B. K. (1) i korelujących z nimi M. K. (2), a także opinii biegłego z zakresu badania dokumentów konto to zostało założone przez M. K. (2) posługującego się dowodem osobistym na dane J. W. w wklejonym własną fotografią. M. K. (1) w swoich wyjaśnieniach podał zaś, że po pobraniu pieniędzy z konta na dane J. W. B. K. (1) zaprowadził go do samochodu i przedstawił mu jako swojego brata mężczyznę, który znajdował się w środku. Im przekazał pieniądze pobrane z banku. Przytoczone wyżej, a uznane przez Sąd I instancji jako wiarygodne dowody w postaci wzajemnie korelujących ze sobą wyjaśnień współoskarżonych wskazujących na rolę oskarżonego Z. K. (1) w popełnionym przestępstwie na szkodę (...) Banku, nie mogą prowadzić do odmiennych, niż to uczynił Sąd w zaskarżonym wyroku, wniosków i nie stanowią, jak to wskazał skarżący, jedynie przyjętej przez sąd „metody” dostosowywania gromadzonych w sprawie dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego. Dowody te stanowią bowiem w korelacji jasny, spójny i logiczny obraz udziału oskarżonego w zarzucanym mu przestępstwie oszustwa.

Odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt III, co do którego Sąd I instancji przyjął współudział oskarżonego Z. K. (1) opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego B. K. (1), należy podzielić w tym względzie stanowisko Sądu Rejonowego i nie sposób uznać, że wyjaśnienia B. K. (1), na których Sąd oparł swoje ustalenia, nie stanowią wiarygodnego dowodu. Wyjaśnienia te korelują z logicznymi, szczegółowymi wyjaśnieniami M. K. (1), który wskazał, że gdy, po uzgodnieniu z B. K. (1), stawiał się przed bankiem o umówionej godzinie celem złożenia przekazanych mu przez B. K. (1) dokumentów, czekał tam już na niego B. K. (1) wraz z mężczyzną, którego wcześniej przedstawił, jako swojego brata. Mężczyzna ten wszedł za nim do banku i znajdował się na Sali, gdy ten składał dokumenty wcześniej mu przekazane przez oskarżonych. Wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) korelują zaś z protokołami okazania osoby Z. K. (1) świadkom K. T. i B. P..

Mając na uwadze powyższe nie podlegał uwzględnieniu zarzut podniesiony w apelacji nieprawidłowej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego B. K. (1) jako niespójnych, nielogicznych i wzajemnie się wykluczających. Wbrew stanowisku obrony, B. K. (1), co słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, konsekwentnie wskazywał na osoby uczestniczące w przestępstwie oraz rolę każdej z tych osób, także wskazując na działania podjęte w tej mierze osobiście przez niego. Brak pełnej wiedzy o każdym szczególe działań przestępczych, wobec szerokiego spektrum zachowań osób współdziałających w przestępstwie, nie może stanowić o ich niespójności czy też wzajemnym wykluczaniu się.

Nie można podzielić również argumentacji zawartej w apelacji co do błędu, który Sąd Rejonowy miał poczynić przy ocenie opinii biegłego z zakresu badania dokumentów i tym samym również naruszyć przepis art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez nienależyte sporządzenie uzasadnienia w zakresie oceny tego dowodu. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd dokonał oceny dowodów z opinii z zakresu badania dokumentów w korelacji z innymi dowodami w sprawie, których całokształt pozwalał na przypisanie sprawstwa oskarżonego odnośnie zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów i wskazał, na jakiej podstawie dowody te obdarzył walorem wiarygodności. Słusznie Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zdeprecjonowania opinii biegłych z zakresu badania dokumentów, które to dowody z resztą, nie były kwestionowane w toku całego postępowania przez którąkolwiek ze stron, w tym przez apelującego obrońcę oskarżonego Z. K. (1). Takich zastrzeżeń nie zgłosił obrońca również w treści apelacji, ograniczając się jedynie do polemicznych stwierdzeń, że opinie wymagały od sądu „krytycznego spojrzenia” z uwagi na sprzeczność z wyjaśnieniami oskarżonego Z. K. (1), co, z oczywistych względów, nie może prowadzić do uwzględnienia zarzutu apelacji.

Jako ostatni został podniesiony przez obrońcę oskarżonego Z. K. (1) zarzut sformułowany, jako obraza prawa materialnego.

W tym miejscu przypomnieć należy, że zarzut obrazy prawa materialnego tylko wtedy jest skuteczny, gdy apelujący nie kwestionuje, nie tylko deklaratywnie, ale i rzeczywiście, ustaleń poczynionych w sprawie. Sąd Najwyższy wyraża pogląd, że obraza prawa materialnego stanowi względną podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 1 kpk wtedy, gdy prawo to zostało wadliwie zinterpretowane przez sąd pierwszej instancji, gdy sąd ten wadliwie zastosował przepis prawa materialnego, pomimo, że w układzie okoliczności danej sprawy nie było to dopuszczalne, bądź wówczas, gdy sąd nie zastosował przepisu prawa materialnego mimo, iż w konkretnej sytuacji procesowej było to obligatoryjne. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2013 roku, III KK 17/13, LEX nr 1311644, podobnie także Sąd w wyroku z dnia 23 lipca 1974 roku w sprawie V KR 212/74, OSNKW 1974/12/233). Nie może być mowy o obrazie prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia - przynajmniej w przekonaniu autora środka odwoławczego - jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. (...)” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 stycznia 2002 roku, II AKa 243/01, Prok.i Pr.-wkl. 2004/6/24, KZS 2004/7-8/82).

Autor apelacji tymczasem podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego wskazuje, iż „sąd błędnie ustalił, że Z. K. (1) założył rachunek bankowy na inne osoby, by na nie w wykonaniu podrobionych poleceń przelewów Bank (...) przelał pieniądze”. Analogiczny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych formułuje co do roli oskarżonego w popełnieniu przestępstw na szkodę (...) Banku i Banku (...). Skoro zatem obrońca kwestionuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, to postawienie w tym kontekście zarzutu obrazy prawa materialnego było oczywiście bezpodstawne. To zatem, czy oskarżony w ramach współsprawstwa dopuścił się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu lub usiłowaniu wyłudzenia pieniędzy z banków, jest kwestią oceny zebranego materiału dowodowego oraz prawidłowości poczynionych ustaleń, nie zaś nieprawidłowego zastosowania przepisu prawa karnego materialnego bądź też błędnej wykładni przepisów powołanych przez obrońcę w zarzucie apelacyjnym. Odnosnie zaś zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, które zostały odrębnie sformułowane przez obrońcę jako naruszenie przepisów postępowania Sąd Odwoławczy odniósł się powyżej.

Wobec tego, że apelację co do winy uważa się za skierowaną przeciwko całości wyroku Sąd Odwoławczy dokonał również kontroli w zakresie kar wymierzonych oskarżonemu Z. K. (1) zaskarżonym wyrokiem i to zarówno za czyny jednostkowe, jak również kary łącznej. Kary wymierzone oskarżonemu za poszczególne przestępstwa w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne do popełnionego czynu. Wręcz przeciwnie, kary te, mając na uwadze charakter popełnionych czynów, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody (w szczególności w zakresie przestępstwa usiłowania oszustwa w IX Oddziale Banku (...), gdzie kwota, którą usiłowali wyłudzić sprawcy wynosiła prawie milion złotych), a także wcześniejszą karalność oskarżonego, przy uwzględnieniu ustawowego zagrożenia przewidzianego za każdy z tych czynów, jawią się wręcz jako bardzo łagodne. Podobnie należy ocenić wymierzoną oskarżonemu, w oparciu o zasadę absorpcji, karę łączną. Karę łączną Sąd Rejonowy ukształtował mając na względzie najbardziej korzystną dla oskarżonego zasadę wymiary kary łącznej, która z pewnością nie stanowi w tych okolicznościach kary rażąco niewspółmiernej do popełnionych przez oskarżonego czynów, skoro każdy z nich zagrożony jest karą pozbawienia wolności o dolnej granicy rok a górnej lat 10.

Biorąc pod uwagę wszystkie podnoszone wyżej okoliczności, apelacja obrońcy oskarżonego nie mogła odnieść oczekiwanego przez niego skutku. Znalazło to swój wyraz w treści zapadłego przed tut. Sądem wyroku.

W tym miejscu wskazać należało, że korekty wymagała przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt IV i V oraz VI wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji oraz podstawy skazania art. 21 § 2 kk. Przepis ten znalazł się w przyjętej przez Prokuratora w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej zarzucanych oskarżonemu czynów, z uwagi na umieszczenie w niej art. 266 kk, który to przepis stanowi, że karze podlega ten, kto, wbrew przepisom ustawy lub przyjętemu na siebie zobowiązaniu, ujawnia lub wykorzystuje informację, z którą zapoznał się w związku z pełnioną funkcją, wykonywaną pracą, działalnością publiczną, społeczną, gospodarczą lub naukową. Natomiast zgodnie z art. 21 § 2 kk jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociażby go nie dotyczyła. Wobec tego, że osobami, które realizowały osobiście znamię przestępstwa z art. 266 kk były, jak wskazywał to w zarzutach

oskarżyciel publiczny, odpowiednio przy poszczególnych czynach M. G. (przy oszustwie dokonanym na szkodę (...)), A. S. (przy oszustwie na szkodę (...) Banku) i P. Z. (przy oszustwie dokonanym na szkodę Banku (...)), przyjmując współsprawstwo także pozostałych objętych tymi zarzutami osób oskarżyciel zasadnie wskazał wobec nich w kwalifikacji prawnej art. 21 § 2 kk. Sąd jednak, skazując oskarżonego Z. K. (1) w pkt IV, V i VI, nie umieścił w kwalifikacji prawnej ani podstawie skazania art. 266 § 1 kk pozostawiając, w tej sytuacji zupełnie bezzasadnie art. 21 § 2 kk. Sąd Odwoławczy nie może dokonać korekty tej kwalifikacji poprzez uzupełnienie o art. 266 § 1 kk z uwagi na kierunek wniesionej apelacji. W tej sytuacji z kwalifikacji prawnej czynów i podstawy skazania w pkt IV, V VI wyroku winien zostać usunięty art. 21 § 2 kk, bowiem traci on rację bytu wobec braku w tej kwalifikacji art. 266 §1 kk.

Podobnie korekty ze strony Sądu wymagał opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III poprzez wyeliminowanie jako współsprawcy P. Z. wobec uniewinnienia tego ostatniego od popełnienia czynu polegającego na usiłowaniu wyłudzenia na szkodę Banku (...) i prawomocności wyroku w tym zakresie.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. Z. zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części i musiała prowadzić do uchylecia wyroku Sądu Rejonowego w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt V komparycji wyroku.

Odnośnie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt IV i VI podnoszona przez apelującego argumentacja nie może być uznana za skuteczną.

Wskazać należy na niezasadność pierwszego z postawionych zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzutów opisanego w pkt Ia apelacji, a mianowicie oparcie ustaleń o roli oskarżonego P. Z. wyłącznie na wyjaśnieniach B. K. (1) i tym samym dokonanie dowolnej i rozstrzygającej wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oceny dowodów. W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że wszystkie teoretyczne rozważania co do interpretacji zarzutów opartych na art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk oraz art. 424 § 1 kpk przywołane wyżej przez Sąd przy ocenie apelacji obrońcy oskarżonego Z. K. (1) zachowują aktualność także w tym przypadku. W obecnie obowiązującej procedurze karnej nie obowiązują zasady, które znane były procesowi w średniowieczu, że do skazania oskarżonego nie przyznającego się do winy konieczne były zeznania co najmniej dwóch świadków. Pomówienie współoskarżonego może być jak najbardziej wiarygodnym dowodem, wymaga jedynie podejścia do niego z większą ostrożnością i oceny w oparciu o całokształt dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych. Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia oskarżonego B. K. (1), który w spójnych, logicznych i konsekwentnych relacjach złożonych w toku postępowania przygotowawczego wskazuje na oskarżonego P. Z. jako na osobę, która udzieliła informacji o procedurach bankowych, wskazała gdzie najbezpieczniej założyć konta dla odebrania wyłudzonych z (...) środków finansowych oraz zobowiązała się do ostrzeżenia w przypadku ujawnienia przestępstwa przed odebraniem pieniędzy. Wbrew twierdzeniom obrońcy, z wyjaśnień zarówno I. W. jak i M. G., którzy szeroko i szczegółowo opisywali swoją rolę w przestępstwie nie wynika, aby przekazanie informacji wskazanych w zarzucie postawionym oskarżonemu P. Z. nastąpiło przez którąkolwiek z tych osób. Wręcz przeciwnie wyjaśnienia I. W. wskazują, że w przestępstwie uczestniczyła jeszcze jedna osoba, którą, jak przekazał jej oskarżony Z. K. (1), był znajomy pracujący w Banku (...) I i Oddział W W.. Mając na uwadze podział ról pomiędzy poszczególne osoby oraz fakt, iż ogniwem łączącym wszystkich biorących udział w popełnieniu przestępstwa na szkodę (...) byli bracia K., nie każdy ze współsprawców musiał posiadać wiedzę o dokładnych danych personalnych oskarżonego P. Z., ani go poznać tym bardziej, że to właśnie bracia K. zajęli się tą częścią, która dotyczyła założenia kont w I i II Oddziale Banku (...) oraz Banku (...) i odbiorem z tych kont wyłudzonych środków pieniężnych. Z tych względów to B. i Z. K. (1) mieli rzeczywisty kontakt z oskarżonym P. Z., który właśnie im przekazywał informacje pomocne do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę (...). Nadto oskarżony Z. K. (1) przyznał się do znajomości z P. Z., jednak zupełnie inaczej niż oskarżony opisał jej charakter, co sprzeczne jest nie tylko z wyjaśnieniami B. K. (1), ale również wyjaśnieniami samego P. Z.. Trudno podzielić argument obrony, że postawa oskarżonego B. K. (1) w toku postępowania ukierunkowana była na przerzucenie odpowiedzialności na inne osoby, w tym P. Z., skoro oskarżony B. K. (1) w swoich wyjaśnieniach również obciąża siebie wskazując na istotną rolę, jaką pełnił przy dokonaniu wyłudzeń na szkodę (...). Trudno dopatrzeć się motywów, dla których B. K. (1) miałby pomawiać P. Z. o niepopełniony czyn polegający na udzieleniu pomocy do popełnienia oszustwa na szkodę (...). Sam oskarżony przyznaje się do kontaktów z oskarżonymi, a głównie z oskarżonym B. K. (1) wskazując jednak w sposób pozbawiony logiki oraz sprzeczny z doświadczeniem życiowym na przebieg tej znajomości. Oskarżony bowiem pierwsze swoje wyjaśnienia rozpoczyna od opowiedzenia historii, jak

to był zastraszony przez nieznaną mu osoby, które wtargnęły do jego gabinetu w banku i wykonywał następnie ich polecenia oraz odbywał spotkania poza miejscem pracy tocząc rozmowy o procedurach bankowych. Oskarżony nie był przy tym w stanie logicznie odpowiedzieć na pytania, dlaczego nie poinformował o tej sytuacji ani Policji ani choćby ochrony banku czy swoich przełożonych.

Nie sposób podzielić również argumentacji skarżącego o „niekonsekwencji” Sądu I instancji, który w zakresie czynu z pkt IV przyjmuje, że P. Z. udzielił B. K. (1) informacji ułatwiających popełnienie przestępstwa, a w zakresie czynu z pkt V, w odniesieniu do bardzo podobnych danych, przyjmuje odmiennie. Po pierwsze wydaje się, że obrońca podnosząc tę kwestię miał na myśli czyn zarzucany oskarżonemu P. Z. w pkt III, a nie V, bowiem do tego czynu odnosi się uzasadnienie Sądu Rejonowego zawarte na wskazanej przez obrońcę stronie czwartej. Po drugie, zdaje się nie zauważać skarżący, że Sąd dokonując ustaleń faktycznych w zakresie tego czynu wskazał, że oskarżony przekazywał dane niezbędne do podrobienia dokumentów polecenia likwidacji lokaty terminowej (...) i przelewu kwoty z tej lokaty na celowo założony rachunek bankowy. Brak jest zatem podstaw do twierdzeń, że Sąd wyjaśnienia oskarżonego B. K. (1) odnośnie obu czynów ocenił odmiennie bez żadnej ku temu podstawy. Uniewinnienie oskarżonego P. Z. od całości zarzucanego mu w pkt III czynu pomimo ustaleń co do przekazywania przez niego informacji niezbędnych do podrobienia dokumentów, wobec niezaskarżenia w tym zakresie wyroku Sądu Rejonowego, pozostaje poza kontrolą Sądu Odwoławczego. Nie mniej z takiego rozstrzygnięcia Sądu I instancji nie można wywodzić nieprawidłowości w ocenie dowodów poczynionych odnośnie postawionego oskarżonemu zarzutu pomocnictwa do dokonania oszustwa na szkodę (...).

Wobec powyższego, w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych i całokształtu zgromadzonych dowodów, które łączą się w logiczną całość obrazującą proceder przestępczy dotyczący oszustwa na szkodę Banku (...), dokonana przez Sąd ocena wyjaśnień oskarżonego B. K. (1) niewątpliwie pozostaje pod ochroną art. 7 kpk i nie jawi się jako dowolna.

Nie zasługują na aprobatę również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie przypisanego oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art. 263 § 2 kk, który doprowadzić miał Sąd do nieprawidłowej oceny jego społecznej szkodliwości. Ujawnienie broni w chwili, gdy funkcjonariusze Policji przystępowali do przeszukania mieszkania oskarżonego nie stanowi o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu w postaci posiadania broni bez zezwolenia. Chybiony jest również argument o nieświadomości oskarżonego bezprawności posiadania przez niego broni bez zezwolenia, albowiem, jak wynika z informacji (...) (k. 1956), oskarżony był wcześniej posiadaczem broni gazowej, którą w 1999r sprzedał. Musiał mieć wobec tego świadomość, (wynikało to bowiem z pouczenia związanego z wydaniem pozwolenia na broń), że do cudzej broni nie mogą mieć dostępu osoby nieuprawnione i nie ma tu znaczenia czy broń taka jest w posiadaniu osoby przez krótki czy dłuższy okres, gdyż kodeks karny penalizuje każde posiadanie broni przez osobę nieuprawnioną. Bez znaczenia również dla oceny społecznej szkodliwości czynu pozostaje długość czasu posiadania przez oskarżonego broni oraz źródło jej pochodzenia (w tym względzie niezasadny jest więc zarzut zaniechania inicjatywy dowodowej przez Sąd I instancji poprzez ustalenie właściciela broni), zważywszy dodatkowo na fakt, że Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu posiadanie broni w dniu 18.09.2001r.

W wyroku z dnia 2 listopada 2004r. Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie IIAKa 119/04 (LEX nr 58414) wskazał, że dla odpowiedzialności z art. 263 § 2 k.k. nie ma żadnego znaczenia, czy broń palna lub amunicja były własnością oskarżonego, czy też nie. Pojęcie nielegalnego posiadania ww. przedmiotów obejmuje również tzw. posiadanie zależne, a więc np. przechowywanie broni z upoważnienia innej osoby, a nawet jej krótkotrwałe noszenie. Zarzut więc polegający na nie ustaleniu przez Sąd właściciela broni celem zweryfikowania depozycji oskarżonego co do posiadania zależnego tego przedmiotu oraz długości jego posiadania jawi się jako bezzasadny w kontekście ustalania oceny społecznej szkodliwości czynu.

Nie można odmówić za to słuszności części podnoszonych przez obrońcę oskarżonego P. Z. zarzutów dotyczących rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego skazującego oskarżonego za czyn zarzucany mu w pkt V, a kwalifikowany z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 i 3 kk i art. 296 § 1 kk. Zarzuty te okazały się o tyle zasadne, iż doprowadzić musiały do uchylenia zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przepis art. 296 § 1 kk stanowi, że karze podlega ten, kto będąc obowiązany na podstawie przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień lub niedopełnienie ciążącego na nim obowiązku, wyrządza jej znaczną szkodę majątkową, przy czym przepis art. 296 § 3 kk przewiduje wyższe zagrożenie karą w przypadku, gdy szkoda jest w wielkich rozmiarach.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 kwietnia 2001 r. w sprawie o sygn. I KZP 7/01, w którym uznał, że osoba zajmująca się cudzymi sprawami majątkowymi to tylko ta, której obowiązki i uprawnienia obejmują łącznie zarówno dbałość o uchronienie powierzonego mienia przed uszczerbkiem, zniszczeniem lub zagubieniem, pogorszeniem stanu interesów majątkowych, jak i wykorzystanie tego mienia w procesie gospodarowania w taki sposób, aby zostało ono powiększone lub wzrosła jego wartość. Sąd Najwyższy podkreśla w tym orzeczeniu, że na charakterystykę zajmowania się sprawami majątkowymi składają się dwa elementy: statyczny i dynamiczny. Ten pierwszy oznacza postulat dbałości o zachowanie substancji powierzonego mienia i uchronienia go przed uszczerbkiem, pogorszeniem stanu interesów majątkowych lub zniszczeniem. Drugi zaś oznacza postulat wykorzystania powierzonego mienia w procesie gospodarowania w taki sposób, aby mienie to zostało powiększone lub wzrosła jego wartość. Tym samym za osobę zajmującą się cudzymi sprawami majątkowymi można uznać tylko tego, kogo obowiązki i uprawnienia obejmują łącznie zarówno dbałość o uchronienie powierzonego mienia przed uszczerbkiem, zniszczeniem lub zagubieniem, pogorszeniem stanu interesów majątkowych, jak i wykorzystanie tego mienia w procesie gospodarowania w taki sposób, aby zostało ono powiększone lub wzrosła jego wartość. Nie budzi wątpliwości, że art. 296 k.k. stanowi podstawę prawną odpowiedzialności karnej pracowników banków. Do kręgu podmiotu przestępstwa nadużycia zaufania zaliczani są tylko jednak tacy, do których kompetencji należy w zakresie działalności bankowej podejmowanie decyzji lub uczestniczenie w ich podejmowaniu, a także wpływanie na ich treść.

Słusznie zarzuca skarżący, że Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń co do zakresu obowiązków oskarżonego P. Z., ogólnikowo jedynie wskazując, że „nie podjął żadnych czynności zmierzających do sprawdzenia legalności transakcji. Nie zweryfikował prawdziwości przelewu dokonanego z rachunku spółki w banku (...) na rzekomy rachunek (...) Sp. z o.o.” Sąd Rejonowy nie uzasadnia jednak, jakie czynności weryfikacyjne ciążyły na oskarżonym w przypadku złożonych przez klientów dyspozycji wypłaty i na czym miały one polegać. Nie można wszak pominąć zeznań świadka B. P., która wskazała, że przed realizacją wypłaty P. Z. sprawdzał podpis na dyspozycji wypłaty z kartą wzorów podpisów. W tym wypadku jawi jako konieczne ściśle określenie, na czym miały polegać obowiązki sprawdzające oskarżonego, a przede wszystkim, jaki oskarżony miał zakres obowiązków kontrolnych w sytuacji, gdy przelew dokonany był na konto z innego banku. Sąd I instancji uznał za oskarżycielem publicznym, że oskarżony nie dokonał sprawdzenia przelewu z konta firmy (...) w (...) Bank (...) S.A. na rachunek w Banku (...) S.A. nie wskazując jednak, czy na oskarżonym ciążył taki obowiązek i z czego on wynikał. W tym zakresie niewątpliwie konieczne jest uzyskanie umowy o pracę oskarżonego w okresie objętym zarzutem oraz zakresu jego obowiązków. Co prawda oskarżony złożył w formie kserokopii zakres zadań naczelnika wydziału operacyjnego, Sąd jednak dokumentu tego nie potraktował jako dowodu w sprawie, ani też nie zwrócił się do właściwego banku o nadesłanie potwierdzonej za zgodność z oryginałem jego kopii i ustalił, czy zakres ten obowiązywał również w dacie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu oraz czy istniały regulaminy szczegółowo określające zakres i sposób kontroli dyspozycji opiekujących na kwoty wskazane w zarzucie. Pomocne przy ustaleniu zakresu obowiązków związanych z powyższą kontrolą może być uzupełniające przesłuchanie świadka E. F., która, jak wynika z jej zeznań, również pełniła dyżury w ramach kierownictwa banku zatwierdzające transakcje powyżej określonej kwoty. Konieczność ustalenia zakresu obowiązków kontrolnych oskarżonego w zakresie przedmiotowych wypłat powoduje, że jako przedwczesny należy uznać zarzut zaniechania przez Sąd przesłuchania właściwych pracowników banku (...), z którymi miał kontaktować się oskarżony celem weryfikacji przelewu. Nie mniej należy wskazać, że obrońca używając słowa „właściwych” nie podaje z jakimi pracownikami banku (choćby działu) miał kontaktować się oskarżony oraz, w jaki sposób należałoby takich pracowników ustalić. Tymczasem, z uwagi na upływ czasu od popełnienia zarzucanego czynu, a nadto brak jakichkolwiek bliższych danych, przeprowadzenie dowodu wskazywanego przez obrońcę jawi się jako niemożliwe do zrealizowania. Jako niezasadny natomiast należy uznać zarzut dotyczący nie przesłuchania w charakterze świadka radcy prawnego zatrudnionego w siedzibie (...), do którego należała ostateczna weryfikacja dokumentacji stanowiącej przedmiot przelewu środków z banku (...)

na rachunek (...) S.A. i który, jak to wskazuje obrońca, nie zgłaszał w jej zakresie żadnych wątpliwości. Wszak oskarżonemu zarzut braku sprawdzenia prawidłowości dokonania przelewu z banku (...) na rachunek firmy (...) w Banku (...) postawiono w korelacji z zgłaszanymi zastrzeżeniami przez pracownika B. P.. Okoliczności zatem niezgłoszenia przez radcę prawnego zastrzeżeń do w/w dokumentacji stanowiącej przedmiot przelewu środków z banku (...) pozostaje bez znaczenia dla ustaleń faktycznych istotnych w niniejszej sprawie.

Wskazane wyżej przez Sąd zaniechania, które skutkowały uchynieniem orzeczenia w pkt XVII zaskarżonego wyroku czynią jako przedwczesne rozważania co do pozostałych uchybień, których miał się dopuścić Sąd skazując oskarżonego za czyn zarzucany mu w pkt V, a w szczególności nieprawidłowej oceny zeznań świadków B. P. i E. F. oraz interpretacji połączenia z telefonu oskarżonego na numer telefonu osoby podającej się za W. B. i w tym kontekście dokonanej oceny wyjaśnień oskarżonego P. Z..

Uchylenie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w pkt XVII zaskarżonego orzeczenia odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt V części wstępnej wyroku skutkować musiało przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie jako Sąd I instancji właściwy obecnie do rozpoznania sprawy w przedmiocie czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 i 3 kk i art. 296 § 1 i 3 w zw. z art. 12 kk.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji w pierwszej kolejności musi poczynić ustalenia czy, z racji zajmowanego stanowiska, należy uznać oskarżonego za osobę zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi banku, a w przypadku pozytywnego zweryfikowania tej okoliczności wskazania z czego ów obowiązek wynikał, a także ustalenia, jakie czynności kontrolne ciążyły na oskarżonym w związku z weryfikacją dokumentacji dotyczącej założenia rachunku bankowego i dyspozycji wypłat opiewających na kwoty wskazane w zarzucie. W tym celu Sąd zwróci się o właściwą dokumentację do banku, w którym pracował oskarżony obrazującą zakres obowiązków P. Z. oraz, w razie takiej potrzeby, uzupełniając przesłucha świadka E. F..

Konsekwencją uchynienia przez Sąd Odwoławczy rozstrzygnięcia odnoszącego się do czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku była konieczność uchynienia orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i wydania nowego rozstrzygnięcia łączącego wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia w pkt XVI i XVIII zaskarżonego wyroku przy zastosowaniu, z uwagi na zasadę reformationis in peius, zasady absorpcji. Sąd przy tym dokonał również kontroli wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, które zostały ukształtowane w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów i z pewnością nie mogą być potraktowane jako rażąco niewspółmierne. Wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby dzieląc w tym względzie stanowisko Sądu I instancji co do istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, która dla jej weryfikacji wymaga maksymalnego okresu próby.

Korektyw trybie art. 455 kpk wymagała podstawa prawna orzeczonego przepadku dowodu rzeczowego w postaci broni. Podstawę przepadku winien stanowić przepis szczególny tj. art. 44 § 6 kk, a nie jak błędnie uczynił to Sąd I instancji przepis art. 44 § 2 kk.

Nie mogły prowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku zarzuty sformułowane **w apelacji złożonej osobiście przez oskarżonego B. K. (1)**, a skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu o karze wymierzonej oskarżonemu.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy.

Nie można mówić o rażącej niewspółmierności kary wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, będącego zasadą sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego

zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zmiana wysokości orzeczonej kary mogłaby w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wtedy, gdyby kara ta jawiła się jako "rażąco niewspółmierna". Określenie "rażąca" należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia, jest jaskrawa). Nawet gdyby orzeczona kara jawiła się sądowi odwoławczemu jako niewspółmierna, więc w badanym przypadku jako zbyt surowa, nie może to spowodować obniżenia kary, gdy ta niewspółmierność nie ma charakteru rażącego.

Podstawą wymiaru kary za każdy z zarzucanych oskarżonemu czynów stanowił art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk. Art. 294 § 1 kk, który przewiduje surowsze zagrożenie w stosunku do typu podstawowego oszustwa przewidzianego w art. 286 § 1 kk stanowi, że sprawca przestępstwa oszustwa, w stosunku do mienia znacznej wartości podlega karze od roku do lat 10. Biorąc pod uwagę skalę działalności oskarżonego, okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów, w tym wysokość wyłudzonych kwot pieniędzy, a także wysokość kwoty, którą sprawcy usiłowali wyłudzić, przy uwzględnieniu również tego, że skazanie oskarżonego nastąpiło w warunkach powrotu do przestępstwa, a oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, kary jednostkowe w wysokości 2 lat pozbawienia wolności oraz kara łączna wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji z pewnością nie są nie tylko rażąco niewspółmierne, ale wręcz bardzo łagodne.

Wymiar kary orzeczonej za poszczególne czyny przypisane oskarżonej uwzględnia dyrektywy art. 53 kk. Kary wymierzone oskarżonemu, zarówno jednostkowe, jak i kara łączna, nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne w takim znaczeniu tego pojęcia, jakie zostało już wyżej zdefiniowane. Sąd Rejonowy z pewnością, kształtując taki wymiar kar wobec oskarżonego, uwzględnił jego postawę w postaci przyznania się do zarzucanych mu czynów i złożenia wyjaśnień. Bez znaczenia dla oceny wymiaru kary w niniejszej sprawie, pozostaje podnoszony przez oskarżonego w apelacji zarzut, uprzedniego skazania go przez Sąd Okręgowy w Warszawie „poprzez odłączenie sprawy IIK 578/09 od orzeczenia w sprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie VIIIK 353/02”. Otóż, po pierwsze wywód oskarżonego w tej kwestii jest pewnym uproszczeniem, albowiem sprawa, która następnie toczyła się przed Sądem Okręgowym w Warszawie oraz niniejsza sprawa została rozdzielona już na etapie postępowania przygotowawczego z uwagi na rodzaj zarzutów postawionych podejrzanym i częściową właściwość Sądu Okręgowego. To oskarżyciel publiczny, już na etapie postępowania przygotowawczego, sformułował dwa akty oskarżenia i każdy skierował według właściwości do odpowiedniego Sądu tzn. Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie zarzutów z art. 310 § 1 kk i Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w zakresie czynów objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. (Na marginesie jedynie wskazać należy, że zasadność odrębnego rozpoznania sprawy, w której właściwy był Sąd Okręgowy oraz przedmiotowej sprawy była badana na skutek wniosku oskarżonego o połączenie spraw do wspólnego rozpoznania. Wniosek ten nie został uwzględniony przez Sąd Rejonowy, a jego decyzję w tej kwestii poparł Sąd Odwoławczy utrzymując w mocy postanowienie o odmowie przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu celem połączenia spraw do wspólnego rozpoznania). Po drugie, na co zwrócił również uwagę oskarżyciel w postępowaniu odwoławczym, wobec oskarżonego, po uprawomocnieniu się wyroku mogą zająć podstawy do wydania wyroku łącznego, natomiast wyrok zapadły w sprawie VIIIK 353/02 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie pozostaje bez znaczenia dla wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej w sprawie obecnie rozpoznawanej dotyczącej zupełnie innych zarzutów niż te, którymi zajmował się Sąd Okręgowy w sprawie VIIIK 353/02.

Stosownie do treści art. 455 kpk Sąd Odwoławczy dokonał korekty błędnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu B. K. (1) w pkt I części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie art. 21 § 2 kk z tych samych przyczyn, dla których zostało to uczynione w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu Z. K. (1) w pkt IV, do czego Sąd już wyżej szczegółowo się odniósł. Podobnie z tych samych względów, jak w przypadku oskarżonego Z. K. (1), zmianie podlegał opis czynu przypisanego oskarżonemu B. K. (1) w pkt III poprzez wyeliminowanie jako współsprawcy tego czynu P. Z.. Konsekwencją tego zaś musiała być eliminacja z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania oskarżonego art. 266 § 1 kk w zw. z art. 21 § 2 kk.

Choć nie stanowiło to zarzutu żadnej z apelacji, nie mniej wobec wniosku Prokuratora złożonego na rozprawie apelacyjnej o eliminację z kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym B. K. (1), Z. K. (1) i P. Z. art. 275 § 1

kk oraz art. 276 kk oraz w stosunku do oskarżonego B. K. (3) z art. 266 § 1 kk z uwagi na przedawnienie karalności czynów, Sąd odniesie się także do tej kwestii.

Zauważyć należy, że oskarżonym zarzucono popełnienie czynów, z których każdy kwalifikowany był przy zastosowaniu kumulatywnej kwalifikacji i zasadzie, o której mowa w art. 11 § 2 kk, a nadto w warunkach art. 12 kk

Sąd Odwoławczy podziela w całej rozciągłości stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z dnia 2 sierpnia 2013r. II AKa 480/12, w którym Sąd Apelacyjny wskazał, że „przedawnienie karalności dotyczy czynu, a nie jego kwalifikacji prawnej. Sprawca, który w warunkach art. 11 § 2 k.k. wyczerpuje swoim zachowaniem znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy, popełnia jeden czyn, odpowiadający przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji tracą swoją samodzielność. Utworzone w ten sposób przestępstwo zagrożone jest karą, której granice wyznacza ustawowe zagrożenie przepisu przewidującego najsurowszą karę. Kara ta staje się wyznacznikiem terminu przedawnienia, które ustawodawca w przepisie art. 101 § 1 k.k. wiąże z zagrożeniem karą”. Powyższe znajduje również uzasadnienie w orzeczeniu Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 14 stycznia 2010 r., V KK 235/09, OSNKW 2010 Nr 6 poz. 50), w którym szczegółowo i w tożsamy, jak Sąd Apelacyjny w Katowicach, sposób Sąd Najwyższy odniósł się do kwestii przedawnienia przy kumulatywnej kwalifikacji czynu i zanegował potrzebę eliminacji z kwalifikacji prawnej i opisu czynu elementów, które jako samodzielne przestępstwa uległyby przedawnieniu i tak Sąd Najwyższy wyraził następujący pogląd: „przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji konstrukcji czynu ciągłego (art. 12 k.k.) oznacza, że kompleks zachowań opisany w sposób szczegółowy w odniesieniu do poszczególnych przestępstw, stanowił jeden czyn zabroniony. Poszczególne zachowania stanowiące czyn ciągły mogą oczywiście wypełniać znamiona różnych typów przestępstw określonych w k.k. (...), ale nie mogą być traktowane od strony prawnej jako odrębne czyny, a zatem i przestępstwa. Zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej jest wprawdzie czynem zabronionym (art. 115 § 1 k.k.), ale w art. 12 k.k. przyjęto konstrukcję stanowiącą wyłom od tej zasady, albowiem z woli ustawodawcy dopiero wielość zachowań, bez jakiegokolwiek ich różnicowania, a więc również tych wypełniających znamiona określone w ustawie karnej, tworzy jeden czyn zabroniony, a zatem i jedno przestępstwo. Skoro przestępstwem jest, pod określonymi warunkami, czyn zabroniony, to nie mogą być ujmowane jako przestępstwa poszczególne zachowania, które tworzą czyn ciągły. W takiej sytuacji konieczne jest zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu ciągłego (przestępstwa ciągłego), a więc powołanie w kwalifikacji prawnej tego przestępstwa – art. 11 § 2 k.k. (oczywiście po wykluczeniu możliwości istnienia pozornego zbiegu przepisów ustawy), obok tych przepisów k.k., które zawierają znamiona czynów zabronionych, zrealizowane zachowaniem sprawcy, objętym konstrukcją czynu ciągłego (...). Takie zdefiniowanie przestępstwa ciągłego, jako jednego czynu zabronionego, ma oczywiste znaczenie dla kwestii przedawnienia jego karalności. Zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji w takiej sytuacji oznacza, że dla ustalenia terminu przedawnienia karalności takiego czynu konieczne jest, z uwagi na treść art. 101 § 1 k.k., ustalenie, czy czyn ten stanowi występki, czy też zbrodnię, a w przypadku ustalenia, że stanowi on występki, określenia, jaką karą pozbawienia wolności jest on zagrożony. (...) Skoro zatem w art. 12 k.k. przyjęto konstrukcję jednego czynu (zob. wyrok SN z dnia 15 września 2005 r., II KK 15/05, LEX nr 157549; uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007, z. 7–8, poz. 55), to czyn ten może mieć tylko jeden termin przedawnienia. Poszczególne zachowania opisane w czynie ciągłym, co do którego zastosowano kumulatywną kwalifikację, nawet jeśli pozwalają na ich „naturalne” wyodrębnienie oraz gdy wypełniają w całości znamiona poszczególnych czynów zabronionych, nie mogą być analizowane w kontekście terminów przedawnienia w oderwaniu od treści art. 11 § 3 k.k. oraz art. 101 § 1 k.k., albowiem oznaczałoby to, w istocie, zaprzeczenie konstrukcji przyjętej w art. 12 k.k. Ujmując rzecz skrótowo, skoro w Kodeksie karnym jeden czyn zabroniony stanowi jedno przestępstwo, a ma ono jeden termin przedawnienia, to nie ma normatywnej podstawy do ustalania terminów przedawnienia dla poszczególnych fragmentów tego czynu. Istotą przedawnienia jest to, że zrywa ono więź między przestępstwem a karą, a to zaś oznacza, iż jeżeli wystąpi przedawnienie karalności, to niedopuszczalne staje się wymierzenie jakiegokolwiek kary (K. Marszał: Przedawnienie w prawie karnym, Warszawa 1972, s. 92). Nie ma więc racji, aby twierdzić, że w pewnych sytuacjach przedawnienie karalności przestępstwa może być odnoszone do poszczególnych zachowań, które od strony normatywnej nie mogą uzyskać postaci jednego czynu zabronionego, a zatem i jednego przestępstwa (por. K. Marszał: op. cit., s. 98). Wypada także zauważyć, że w sposób analogiczny sytuacja przedstawia się, jeśli chodzi o przyjęcie konstrukcji kumulatywnego zbiegu przepisów

ustawy, która oparta jest na istnieniu jednego przestępstwa (art. 11 § 1 k.k.). Pomijając kwestię doktrynalnych rozbieżności co do charakteru zmiany w gramatycznej konstrukcji przepisu art. 11 § 1 k.k., w relacji do art. 10 § 1 k.k. z 1969 r. [zob. zwłaszcza J. Majewski: „Ten sam czyn” jako jedna z przesłanek kumulatywnej kwalifikacji (w:) Zbieg przepisów oraz zbieg przestępstw w polskim prawie karnym, (red.): J. Majewski, Toruń 2006, s. 40–43], należy, stosując się do wyrażonego wprost zapisu w art. 11 § 1 k.k., przyjąć tożsamy sposób określenia terminu przedawnienia karalności przestępstwa, opisanego kumulatywną kwalifikacją prawną. Nie mając potrzeby prowadzenia głębszego wywodu w tym zakresie, a to z uwagi na treść postawionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), wypada jedynie odwołać się do wyrażonej przez W. W., twórcy konstrukcji kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy, myśli, która trafnie charakteryzuje konsekwencje kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy: „...w przypadku zbiegu przepisów ustawy sprawca nie popełnia ani dwóch (czy więcej) przestępstw, ani jednego z dwóch (czy więcej) przestępstw, ale popełnia szczególnie przestępstwo odpowiadające wspólnemu polu krzyżujących się norm; że na to wspólne pole składają się znamiona niejednego przestępstwa, to nie może stanowić podstawy po temu, aby przyjmować wielość przestępstw, są to bowiem znamiona jednego czynu, poprzez który one się urzeczywistniają. Temu zespołowi znamion ze wspólnego pola odpowiada i właściwa ocena, odbijająca złączenie się znamion kilku typów w jednym typie przestępnym. Nie ma tu żadnej wielokrotności ocen. Ta wielokrotność ocen wynika jedynie z tego, że patrzymy na sytuację przez pryzmat dwóch czy więcej norm. Jednak z chwilą, gdy zgodzimy się na wspólne pole, i ocena staje się nie wielokrotna, ale wspólna, czyli nie jedno przestępstwo z wielością ocen, ale jedno przestępstwo z jedną wspólną oceną, wynikającą z krzyżowania się norm” (podkr. SN; Kumulatywny zbieg przepisów ustawy, Warszawa 1960, s. 48–49). Z tego też powodu nie ma normatywnych podstaw do przyjęcia prezentowanego przez skarżącego poglądu, aby kwestię przedawnienia odnosić do poszczególnych fragmentów czynu ciągłego, a w konsekwencji, po pierwsze, eliminować z jego opisu te elementy, które stanowią znamiona opisane w przepisie typizującym przestępstwo, a po drugie, kwalifikację prawną określającą to zachowanie, którego karalność uległaby krótszemu przedawnieniu niż czyn ciągły. Eliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu ciągłego kwalifikacji prawnej określającej typ przestępstwa, którego znamiona, obok innych przepisów, wypełniło zachowanie sprawcy czynu ciągłego (...) oznaczałoby odejście od traktowania czynu ciągłego jako jednego przestępstwa, a zatem postąpienie wbrew normie zawartej w przepisie art. 12 k.k. i przyjęcie konstrukcji „przedawnienia kwalifikacji prawnej”, a nie przestępstwa (art. 101 § 1 k.k.)”.

Stosownie do treści art. 627 kpk, art. 634 kpk, art. 636 § 1 i 2 kk w zw. z art. 633 kpk Sąd Odwoławczy zasądził od każdego z oskarżonych opłatę od wymierzonej każdemu z nich kary łącznej pozbawienia wolności oraz obciążył kosztami postępowania odwoławczego, które oskarżeni winni uiścić w częściach nań przypadających.

Zgodnie zaś z art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze należało przyznać od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego Z. K. (1) należne mu wynagrodzenie za pomoc udzieloną oskarżonemu w instancji odwoławczej, którego wysokość wynika z § 14 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Mając na uwadze wszystkie przytoczone okoliczności Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.